

РЕШЕНИЕ

№ 4752

гр. София, 13.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 23.06.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Наталия Ангелова

ЧЛЕНОВЕ: Ванина Колева

Мариета Райкова

при участието на секретаря Богданка Гешева и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **4377** по описа за **2023** година докладвано от съдия Ванина Колева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на началник група в отдел "Пътна полиция" към СДВР, против решение № 1514 от 31.03.2023г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), постановено по н.а.х.д. № 1608 по описа на СРС за 2023г., с което е отменено наказателно постановление (НП) № 22-4332-025075 от 05.12.2022 г., издадено от началник група в отдел "Пътна полиция" към СДВР, с което за нарушение на чл. 140, ал. 1 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) на Л. Г. П., на основание чл. 175, ал. 3, пр.1 от ЗДвП са наложени административни наказания глоба в размер на 200 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от шест месеца.

Решението е оспорено като постановено в нарушение на закона и при допуснато съществено нарушение на процесуалните правила – касационни основания по чл.348, ал1, т.1 и т.2 от Наказателно-процесуалния кодекс (НПК). В касационната жалба са изложени доводи, че административният орган не е длъжен да уведомява собственика при служебно прекратена регистрация на МПС, а изводът на съда, че санкционираното лице не е допуснало виновно вмененото му нарушение е неправилен. Моли съда да отмени решението на СРС и да потвърди отмененото с него

НП. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение.

Ответникът, чрез процесуалния си представител, в писмен отговор на касационната жалба и в съдебно заседание оспорва жалбата и излага доводи за нейната неоснователност. Счита обжалваното решение за правилно и моли да бъде оставено в сила. Претендира разноси, съгласно представен списък.

Представителят на Софийска градска прокуратура излага становище за неоснователност на касационната жалба и моли решението да бъде оставено в сила.

Административен съд София- град, като прецени допустимостта и основателността на касационната жалба по наведените в нея касационни основания, предвидени в чл.348, ал.1 от НПК, съгласно разпоредбата на чл.218, ал.1 от АПК, във връзка с чл.63, ал.1 от ЗАНН, ангажираните по делото доказателства и съобразно закона, намира за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срок и от надлежна страна, срещу съдебен акт, подлежащ на касационен контрол пред Административен съд – [населено място].

Разгледана по същество съдът намира жалбата за неоснователна.

С потвърденото от СРС НП № 22-4332-025075 от 05.12.2022 г.,

издадено от началник група в отдел "Пътна полиция" към СДВР, за нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП на Л. Г. П. на основание чл. 175, ал. 3, пр.1 от ЗДвП са наложени административни наказания глоба в размер на 200 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от шест месеца, за това, че на 19.09.2022 г. около 12.31 ч. в [населено място] управлявала по [улица]с посока на движение от [улица]към ул. "Д-р С. С." лек автомобил модел „Джип Г. Ч.“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на "Уникредит Лизинг"ЕАД, със служебно прекратена регистрация на 10.06.2022 г. по чл. 143, ал. 15 ЗДвП. Нарушението било установено при извършена проверка от страна на служители при ОПП-СДВР. Било прието, че водачът е извършил нарушение на ЗДвП и му бил съставен АУАН, въз основа на който било издадено процесното НП.

В обжалваното решение СРС е приел, че процесният АУАН и обжалваното наказателно постановление са издадени от материално компетентни лица по смисъла на закона, както и че АУАН и НП са съставени в предвидените в член 34 от ЗАНН давностни срокове.

За да постанови обжалваното решение и да отмени НП съдът е приел, че Л. П. не е осъществила състава на административно нарушение по чл. 140, ал.1 от ЗДвП. Приел е, че е осъществила от обективна страна вмененото ѝ нарушение, но в случая не се установява, че управлението на МПС с прекратена регистрация е осъществено от нея виновно, респективно поведението ѝ не представлява административно нарушение, тъй като липсва изискуем от закона елемент от субективна страна, поради което е отменил наказателно постановление поради неправилно приложение на материалния закон.

Настоящият касационен състав намира съдебното решение за съобразено с материалния закон. При постановяването му съдът пълно и всестранно е изследвал фактическата обстановка и въз основа на събраните доказателства е извел правилни правни изводи.

В изпълнение на задълженията си и на принципа за служебното начало въззивният съд е събрал всички доказателства, релевантни за решаване на правния спор.

Административното нарушение по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП – управление на нерегистрирано МПС по пътищата, отворени за обществено ползване, е формално нарушение, поради което извършването му е възможно само при наличие на пряк умисъл. Интелектуалният момент на същия включва съзнаване от страна на нарушителя на всички елементи от обективния състав на нарушението – фактът, че регистрацията на МПС е прекратена и че той управлява нерегистрирано МПС. За да бъде осъзнато прекратяването на регистрацията на МПС, несъмнено е необходимо нарушителят да знае, че то е съществуващ факт от обективната действителност, т. е. че регистрацията е служебно прекратена от компетентната служба, в случая СДВР, на определена дата и че нарушителят управлява МПС след нея. Липсата на знание за който и да е от тези обективни признаци от състава на нарушението по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП изключва умисъла за извършването му поради фактическа грешка на дееца, съобразно разпоредбата на чл. 14, ал. 1 от НК.

От наличните в това производство доказателства е безспорно доказано, че служебната дерегистрация на МПС не е съобщавана на Л. П., нито на собственика на автомобила. Този факт не се оспорва от касатора. Вярно е, че разпоредбата на чл. 143, ал. 15 от ЗДвП не съдържа изрично такова задължение за административния орган по дерегистрацията. Предвиденият в чл. 143, ал. 15 от ЗДвП ред за прекратяване на регистрацията – чрез отбелязване в автоматизираната информационна система, не означава, че това отбелязване не е предшествано от издаването на ИАА – волеизявление, с което се преценява налице ли са предвидените в разпоредбата предпоставки, а именно – неизпълнение на задължението за регистриране на МПС в двумесечен срок. Съответният орган обективира волеизявлението си по констатиране на вече възникнал друг юридически факт (неизпълнение на задължението за пререгистрация в двумесечен срок) чрез отбелязването в автоматизираната информационна система – следователно, налице е акт по чл. 21, ал. 2 от АПК, който подлежи на съдебно обжалване (в този смисъл са Определение № 2785/01.03.2021 г. по адм. д. № 1828/2021 г. на ВАС, VII отд.; Решение № 7391/22.07.2022 г. по адм. д. № 1295/2022 г на ВАС, VII отд., Определение № 14092 от 16.11.2020 г. на ВАС по адм. д. № 9510/2020 г., VII отд.). Съобщаването на този ИАА не е изрично предвидено в чл. 143, ал. 15 от ЗДвП, но според АПК индивидуалният административен акт не поражда действие преди да е доведен до знанието на адресата си, независимо от способа на съобщаването. Едва след съобщаването му, а при липса на допуснато предварително изпълнение - и след влизането му в сила, собственикът е длъжен да съобрази поведението си с факта на дерегистрация, а ако продължи да управлява МПС ще бъде субект на нарушението по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, респективно – на отговорността по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП.

Поради изложеното, несъобщаването на конкретния ИАА за дерегистрация на МПС на адресата му, води до незнание на собственика на автомобила за прекратената му регистрацията, а още по-малко на ползвателя на автомобила, който не е собственик, което означава липсата на знание за обективните признаци на състава на нарушението по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, което само по себе си изключва умисъла за извършването му поради фактическа грешка по см. чл. 14, ал. 1 от НК.

Неоснователни са доводите в касационната жалба, че водачът е следвало да провери всички документи на автомобила и да се увери, че управляваният от него автомобил отговаря на изискванията на закона. Ред за проверка относно активната регистрацията на пътните превозни средства и то достъпен за всеки гражданин, вкл. собственик или

ползвател, не съществува (в този смисъл – ТП № 2 от 05.04.2023 г по т. д. № 3/2022 г на I и II колегия на ВАС и ОСС на НК на ВКС). Доказателство за надлежна регистрация на МПС за всеки един водач (извън собственика след изричното му уведомяване от КАТ за дерегистрацията) е свидетелството за регистрация на МПС, което му е предоставено преди управлението. Следователно в случая Л. П. не е разполагала към 19.09.2022 г. и не разполага понастоящем с никаква възможност да знае или да предполага за прекратената регистрация на автомобила, който не е и нейна собственост, още повече – да знае точната дата, на която това е станало.

При извършената служебна проверка касационната инстанция не констатира пороци, водещи до недопустимост или нищожност на обжалваното решение. С оглед горните съображения, не са налице и сочените в касационната жалба основания за отмяна на решението, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора и заявена претенция, на основание чл. 63д, ал.1 от ЗАНН, на ответника по касация следва да се присъдят направените разноски за заплатено адвокатско възнаграждение. Възражението за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение в размер на 1600 лв., съдът счита за основателно. С оглед фактическата и правна сложност на делото, същото следва да бъде намалено на 1000 лева.

По гореизложените съображения и на основание чл. 221, ал.2, АПК, вр. с чл. 63в, ал. 1 от ЗАНН, Административен съд София- град, XXVI касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 1514 от 31.03.2023г. , постановено по н.а.х.д. № 1608/2023 на Софийски районен съд, Наказателно отделение
ОСЪЖДА Столичната дирекция на вътрешните работи да заплати на Л. Г. П. от [населено място] разноски по делото в размер на 1000 (хиляда) лева.
Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: